



Arrest

nr. 64 543 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 augustus 2010, verklaart er zich op 9 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 15 maart 2011, verstuurd op 16 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 augustus 1985 te Kaboel. U bent Tadzjiek van afkomst. U behaalde uw diploma van het middelbaar onderwijs en werkte hoofdzakelijk als taxichauffeur in Kaboel. U had sinds kort een relatie met N., die in Afghanistan uw buurmeisje was. N. is de dochter van A. Z. en is Pasjtoen van afkomst. Jullie hadden een geheime relatie en wilden met elkaar trouwen. Uw familie deed in 2009 verschillende huwelijksaanzoeken, maar de ouders van N. gingen hier niet op in. De ouders van N. waren gekant tegen het huwelijk tussen jullie, gezien u Tadzjiek van afkomst bent en zij Pasjtoen is. Ondanks de tegenstand van haar familie bleven

jullie elkaar zien. U schreef een brief naar A. Z. om hem te overtuigen met zijn dochter te mogen trouwen. Ook hierop kreeg u een negatief antwoord. Vervolgens bent u zelf naar het huis van N. gestapt om haar te vragen of zij haar familie onder druk kon zetten met u te mogen trouwen. Diezelfde dag werd u in het huis van N. betrappt door A. Z. en kregen jullie ruzie. U werd toen door A. Z. in elkaar geslagen en er werd u gezegd dat het niet toegelaten was zijn huis te betreden zonder zijn toestemming en dat u daar niets meer te zoeken had. Na deze gebeurtenis, midden 2009, bent u gevlucht naar het huis van uw grootvader in Kohestan, een district in Kapisa. Hier bent u vijf à zes maanden gebleven voor u naar België kwam. Na uw vertrek naar Kapisa werd uw familie nog bedreigd door A. Z.. Hij eiste dat uw ouders u aan hem uitleverden. Via uw ouders hebt u vernomen dat N. vermoord werd door haar familie, iets wat u zelf niet gelooft. U kon niet in Kapisa blijven omdat u vreesde dat A. Z. daar kon vinden. Op 7 augustus 2010 kwam u in België aan en op 9 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers asielmotieven. Verzoeker bleef gedurende heel het gehoor immers zeer oppervlakkig en afstandelijk over zijn relatie met N. en de daarmee verband houdende problemen. Het is hoe dan ook bedenkelijk dat verzoeker N. zomaar kon (blijven) ontmoeten en met haar kon praten, zeker nadat haar familie zijn eerdere huwelijksaanzoeken had geweigerd. Het is ook merkwaardig dat verzoeker plots besloot bij N. thuis langs te gaan om met haar te kunnen praten, terwijl hij voordien in het geheim en buitenshuis met haar afsprak. Het is daarenboven hoogst eigenaardig dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Kaboel niet meer geprobeerd heeft om N. te contacteren en dat hij geen idee heeft over N. 's lot;
- op dit ogenblik bestaat er voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen en hem te erkennen als vluchteling of hem minstens subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en dat de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal hem niet toegelaten heeft om zijn uitleg meer te staven. Hij stelt ook dat de commissaris-generaal totaal geen rekening heeft gehouden met de historische, culturele en religieuze achtergronden van verzoekers maatschappij.

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet onderzocht heeft, terwijl de Afghaanse overheden een slechte reputatie hebben op het vlak van mensenrechten.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing zelf stelt dat er in Kaboel sprake is van zelfmoordaanslagen, geweld, asymmetrische aanvallen en berrmbommen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene.

Verder hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoeker gedurende heel het gehoor zeer oppervlakkig en afstandelijk bleef over zijn relatie met N. en de daarmee verband houdende problemen, dat het hoe dan ook bedenkelijk is dat verzoeker N. zomaar kon (blijven) ontmoeten en met haar kon praten, zeker nadat haar familie zijn eerdere huwelijksaanzoeken had geweigerd, dat het ook merkwaardig is dat verzoeker plots besloot bij N. thuis langs te gaan om met haar te kunnen praten, terwijl hij voordien in het geheim en buitenshuis met haar afsprak en dat het hoogst eigenaardig is dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Kaboel niet meer geprobeerd heeft om N. te contacteren en dat hij geen idee heeft over N. 's lot. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling wel degelijk rekening heeft gehouden met de maatschappelijke context in Afghanistan. Zo stelt de beslissing onder meer het

volgende: *“Het is hoe dan ook bedenkelijk dat u, rekening houdend met de Afghaanse context, N. zomaar kon (blijven) ontmoeten en met haar kon praten, (...). Het is immers opmerkelijk dat er voor N. geen gevolgen waren verbonden aan het feit dat haar familie op de hoogte was van uw interesse in haar, temeer daar zij afkomstig is uit een Pashtun-familie, een familie die in principe iets traditioneler van opvattingen zal zijn”*. Verderop stelt de beslissing ook nog: *“Binnen de maatschappelijk-culturele context van Afghanistan blijkt dat het onderhouden van een verboden liefdesrelatie in deze traditionele, islamitische maatschappij een risico inhoudt dat dikwijls nog groter is voor het meisje dan voor de jongen. Toch legt u bijzonder weinig interesse aan de dag voor het lot van uw geliefde nadat u door haar vader betrappt werd in haar huis”*. Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift bovenstaande vaststellingen niet. Hij stelt weliswaar dat de commissaris-generaal ten onrechte aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas twijfelt, maar maakt deze stelling op geen enkele wijze concreet. Verder blijkt uit het gehoorverslag niet dat de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal verzoeker niet toegelaten heeft om zijn uitleg meer te staven. Uit het gehoorverslag blijkt integendeel dat de dossierbehandelaar verzoeker op het einde van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd heeft of hij alle problemen had verteld die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek, of hij nog iets wenste te vragen of toe te voegen en of hij nog bepaalde belangrijke documenten had (gehoorverslag, 16, 17).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde reden maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers op dit ogenblik in de stad Kaboel geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel (bijgewerkt op 20 januari 2011) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt deze informatie in zijn verzoekschrift niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER